

Joventut Atlètica Sabadell

BUTLLETÍ DIGITAL - N^o - 9

Estat de les obres el 4 de novembre de 2016

- EDITORIAL – LA JAS A LA VIQUIPÈDIA
- CAMPIONAT D'EUROPA VETERÀ (ANCONA)
- LA JAS CAMPIONA ESTATAL VETERÀ DE RELLEUS (ANTEQUERA)
- MIS ANÉCDOTAS Y CURIOSIDADES DEPORTIVAS
- TOT RECORDANT : JOSEP BUSOMS
- TRIPLE TÍTOL ESTATAL PER LA JAS VETERANS (ELX)
- INTERVIU A KURT KASCHKE
- BONA COLLITA DE MEDALLES PELS VETERANS DE LA JAS

Any 2016

 FUNDACIÓ DE
L'ESPORT SABADELLENC
Sabadell
ciutat esportiva

Finalment les obres de remodelació s'han iniciat després de diversos ajornaments. Segons les primeres previsions, l'obra havia d'estar entregada a finals del mes de setembre, no ha estat així, i s'haurà d'ajornar unes setmanes més la tan desitjada inauguració. A primera vista es podria dir que és un problema menor, perquè la temporada a l'aire lliure s'inicia a la primavera. La realitat és però una mica més complicada, perquè obliga a buscar llocs alternatius per poder entrenar. La pista coberta n'és una però insuficient. L'altra és el carrer amb els consegüents inconvenients que comporta. No queda altra que acceptar amb bona cara aquestes circumstàncies, l'objectiu final s'ho val. Demanem a tots els nostres atletes i usuaris una mica de paciència, ben aviat podrem gaudir novament d'una instal·lació d'acord a les necessitats d'un club i una ciutat que és referent de l'atletisme català i estatal.

	Millorem Sabadell
→	Repavimentació de la pista d'atletisme Josep Molins, del Complex Esportiu de Sant Oleguer
Pressupost d'adjudicació:	307.331,89 €
Equip Tècnic:	Servei d'Obres d'Equipaments. Marc González Graupera, arquitecte Carlota Sanz Ortega, arquitecta Josep Lluís Mur Amaya, arquitecte tècnic
Contractista:	UTE SANT OLEGUER
Data d'inici:	Agost 2016
	 Ajuntament de Sabadell

Aprofitem també aquestes línies per informar que s'ha publicat una breu història del club a la Viquipèdia, en ambdues llengües. L'objectiu és ser-hi present en el món digital i acostar a tots els interessats els aspectes més rellevants de la JAS.

	Pàgina Discussió
VIQUIPÈDIA L'enciclopèdia lliure	Joventut Atlètica Sabadell

XI CAMPIONAT EUROPA VETERÀ "INDOOR" (ANCONA)

ANCONA2016
XI EUROPEAN MASTERS ATHLETICS
CHAMPIONSHIPS INDOOR
29 MARCH - 3 APRIL

La ciutat portuària d'Ancona (Itàlia) va acollir l'11a. edició del Campionat d'Europa veterà en pista coberta. Ciutat de poca població (102.000 habitants), però important port de tràfic de mercaderies cap a l'altre cantó de l'Adriàtic.

El pavelló a on es va desenvolupar aquest XI Campionat europeu rep el nom de "Palaindoor", pavelló situat als afores de la ciutat però molt ben indicat amb pels que anaven a peu o en cotxe.

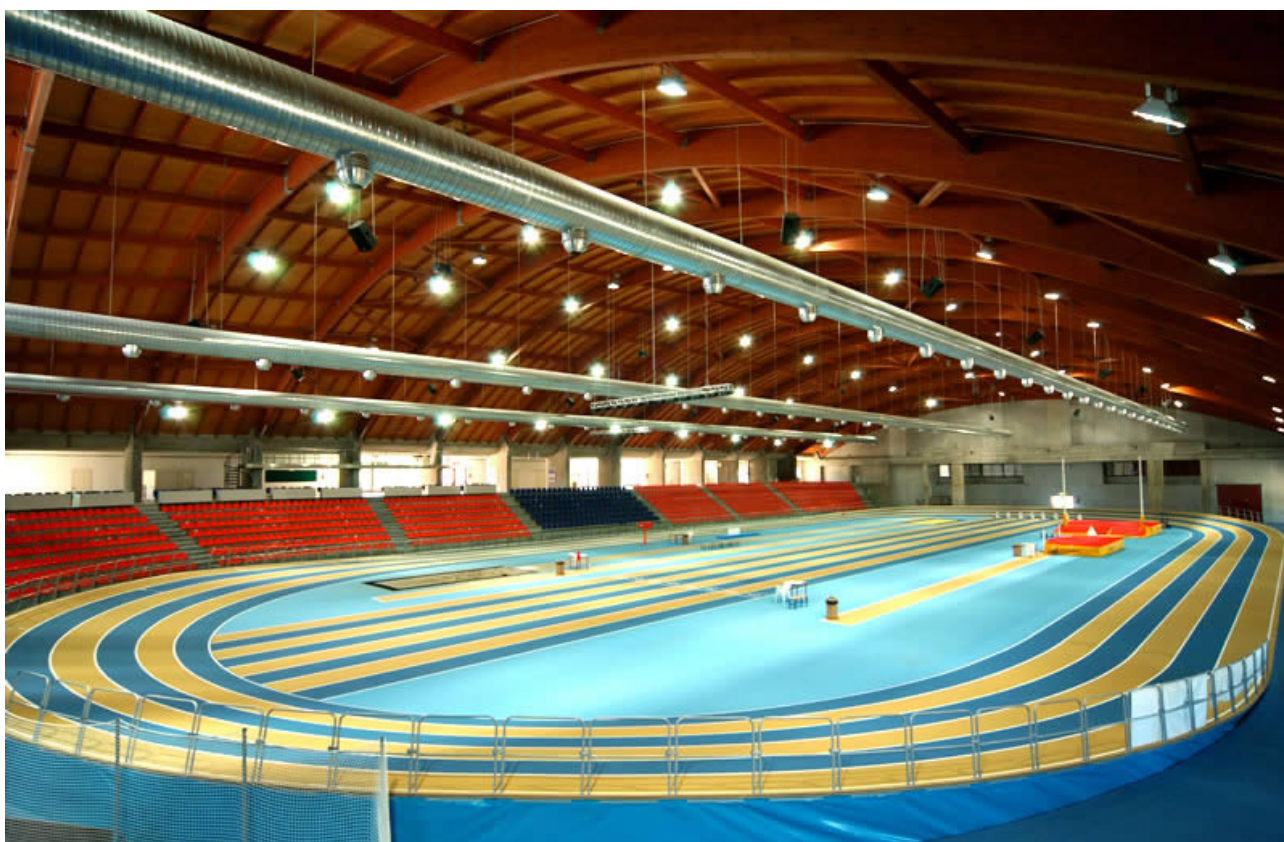

Vista exterior Palaindoor

La primera impressió al arribar al Palaindoor, fou que és una ciutat involucrada amb l'atletisme i orgullosa de tenir un palau com aquell per poder acollir grans esdeveniments atlètics i, de pas, donar nom, prestigi i vida a la ciutat que els acull (Ancona). Prova d'això, eren diversos pòsters commemoratius penjats a les parets de l'edifici de tots aquells campionats que ha tingut Ancona com a seu. Sense anar més lluny, en els darrers dos mesos, Ancona ha acollit el Campionat italià absolut, promesa, junior, aleví, veterà i paralímpic. També ha acollit el Campionat del Món de discapacitats i aquest Campionat d'Europa veterà. Un pòster comú a tots aquests campionats feia patxoca. Més d'una ciutat hauria de prendre nota ...

Mancances i mancances.

Malgrat aquestes bones expectatives, a l'hora de la veritat vàrem observar, segurament per raons pressupostàries, algunes mancances. Maleïda crisi... doncs, per primer cop, no es va oferir a l'atleta participant el fulletó (manual tècnic) amb tots els horaris de la competició (i altres martingales) impresos. Feta la corresponent petició, la resposta és que es volia estalviar la impressió de tals catàlegs i que tothom podia consultar els horaris per internet o bé a la cartellera de la competició. Un altra mancança, fou l'inexistent espai habitual, destinat a cada delegació nacional, perquè pengi els seus comunicats en la cartellera corresponent a cada país. Com que és de gran utilitat, cada delegat es va haver d'espavilar i penjar amb cel-lo les seves notes en qualsevol tros de paret que estigués lliure. Vaja, una "xapusa". Un altre fet que hem va cridar l'atenció fou la poca lluminositat a sobre la pista de competició en les proves de la primera hora del matí, just quan el dia s'aixecava... Llavors, entrava més llum solar i la visió ja era la correcta. Potser estem molt ben acostumats a la gran lluminositat de la Pista Coberta de Catalunya (Sabadell), però si és cert, que les curses que es feien de 8 a 9 del matí donava la sensació que es corria a les "fosques". Potser també es volia estalviar llum elèctrica...

Vista interior Palaindoor

Problemes de transport.

Però la mancança més greu fou la de no reforçar la línia de bus que passava pel Pavelló (nº 41). En el transcurs del Campionat, aquesta línia va quedar col·lapsada a certes estones i, sovint, els passatgers anàvem com "sardines". Al contrari del promès (curiosament, sempre que una ciutat és candidata es diu que reforçarà el transport local...), atletes i ciutadans d'Ancona vàrem patir aquestes incomoditats, i no es va "doblar" la línia posant més busos ni incrementant el servei fora de les hores habituals d'aquesta línia. Durant el dia, més o menys, estrets o no, arribàvem al Pavelló. El problema era cap al tard, a última hora de la nit: o no hi havia servei, o la freqüència era tan llarga que la gent es desesperava esperant un autobús que potser no arribaria... Jo mateix, en un parell d'ocasions, al sortir del Pavelló a la fi de les proves de la tarda (cap a quarts de nou de la nit), triava l'opció d'anar a peu cap al centre de la ciutat davant del dubte si l'autobús passaria o no. Molts atletes, i després d'una bona estona, també optaven per aquesta opció. Afortunadament, en 15 minuts (la tornada era en baixada) s'arribava a una plaça important (Hugo Bassi) d'encreuament de diverses línies i un cop allà, ja estaves "salvat" per tornar a l'hotel. Personalment, crec que aquest és el tema més delicat per a cada campionat. La ciutat seu hauria de facilitar la tasca del desplaçament amb transport urbà cap al lloc a on desenvolupi la competició (Estadi o Pavelló) i tornada cap al centre de la localitat, perquè no tothom pot "tirar" del taxi o no tothom té l'agilitat per tornar a peu. Cal ser més comprensius i els respectius Ajuntaments han de preveure una moguda de gent considerable, de certa edat i que no parla l'idioma del país. Si us plau, faciliteu-nos les coses...

Curiositats i una mica de tot.

En total es van batre fins a 13 records del món. Jo mateix vaig tenir l'ocasió "d'enfrontar-me" a un futur recordista mundial (l'italià Mario Longo).

Zona d'escalfament

Fou en les eliminatòries del 60, on es va passejar, però un cop a la final va ser capaç de córrer els 60 amb un temps de 7"04, marca estratosfèrica per un atleta de 50 anys. Però a Ancona hi va haver una mica de tot i passar una mica de tot. Interessant fer un recopilatori. Una particularitat que tenia el "Palaindoor" és que no disposava d'una pista d'escalfament annexa i/o subterrània (com per ex. a Sabadell) i la zona existent rere la primera corba del palau i al mateix pla era utilitzat com a zona d'escalfament. Tot i que just arran mateix hi havia la pista d'atletisme a l'aire lliure, per comoditat i proximitat, molts atletes preferíem aquesta àrea per l'escalfament. Al ser un lloc de pas cap a les grades, fou una zona un cert caòtica. Pràcticament, no es podia "esprintar", ja que havia el perill de xocar amb algú.

Per facilitar la tasca de donar informació a l'atleta, és a dir, consultar llistes de sortida i resultats, cal remarcar com a fet destacable que hi havia fins a un total d'11 ordinadors repartits en 3 zones. Qualsevol resultat s'havia de consultar a l'ordinador, doncs, amb un afany d'estalvi de paper, l'organització no va imprimir cap full de resultats.

Una anècdota que vaig observar, i que no havia viscut mai en el transcurs d'una competició atlètica, és que en una ocasió es va disparar una alarma, fins a tal punt, que el so era tan fort que es va aturar la competició. Afortunadament, l'alarma va saltar abans d'una sortida (eliminatòria de tanques), però no sé com hagués sigut la reacció dels atletes si s'hagués disparat en meitat de cursa... La incomoditat del so va durar fins a 3 minuts llargs...fins que va aparèixer un conserge i la va desactivar. Ufff : Quin alivi !!!! A causa de la gran quantitat de trets que s'efectua en aquest tipus de competició, la responsabilitat del jutge de sortides era repartida entre 3 jutges diferents, els quals, s'anaven rotant aleatòriament entre ells mateixos: un jutge per donar la sortida i els altres dos amb una altra pistola a la mà, per les possibles anul·lacions en cas de sortida nul·la.

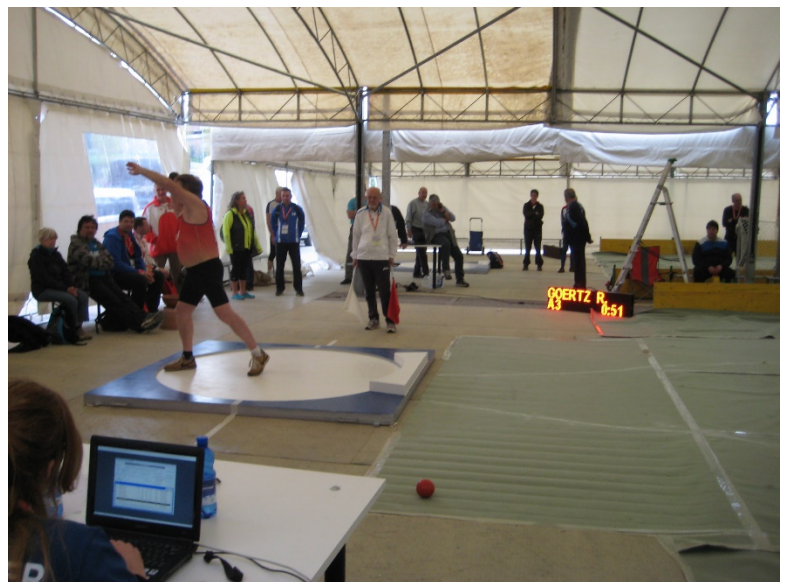

Per exemple, en el 200, un d'aquests jutges era situat just al costat del jutge de sortides (starter) i l'altre gairebé al final de la corba. Cada cert temps, entre ells mateixos

alternaven les seves posicions. Curiosament, un d'ells era una dona (fet no gaire habitual), però més d'un cop va ser recriminada pels seus propis col·legues per no donar amb prou fermesa la veu enèrgica de SET (llestos), ja que alguns competidors (principalment, és de més edat) no sentien la veu de "set" i es quedaven de genolls a terra al so del tret sense arribar a aixecar-se, provocant certes queixes en arribar aquests a meta per haver perdut temps en la seva sortida. En total, hi van prendre part fins a 3.092 atletes de 41 països diferents. Sens dubte, una bona injecció econòmica per la ciutat que els acull. Tal com estan els temps, tot allò que cau del cel benvingut és.

La gran pífia del campionat.

Segurament l'organització va fer moltes coses positives...però va tenir una relliscada que no pot passar per alt. Per descongestionar la pista, es van instal·lar unes carpes a l'exterior per dur a terme els llançaments de pes. Aparentment, l'alçada de la carpa era suficient, però algun forçut atleta ja va advertir al veure la carpa que la bola de pes tocava el sostre al fer els seus llançaments. L'organització estava confiada en el bon ús de tal carpa, doncs, segons s'afirmava, era la mateixa que es va utilitzar per l'europèu anterior fet a Ancona (2009). Però evidentment, alguna cosa va fallar...,i així va ser. I curiosament tal desenllaç es va produir en la prova del pes del pentatló, és a dir, amb atletes que no són "llançadors", és quan es va descobrir la pífia, doncs al llençar l'artefacte...tocava al sostre. Aquest fet va fer retardar no tan sols el pentatló en si mateixa (es va haver de modificar l'alçada de la carpa), sinó totes les finals del 60 (previstes per a després del pentatló) al estar la pista ocupada amb matalassos d'alçada pels "pentatletes" (l'alçada és la següent prova del pentatló després del pes).

Carpa on es va fer el llançament de pes

Teòricament, el pentatló hauria d'haver acabat a mitja tarda...i va acabar a mitjanit. L'horari es va poder complir en les categories de més edat, però els "joves" de 35 i 40 anys van haver de patir les conseqüències. Concretament, el pentatló va començar a les 7.50 h. del matí amb els participants de la categoria M80 i, posteriorment i escalonadament, anava baixant de categoria (de més edat cap a menys edat). El fet de modificar l'alçada de les carpes va fer retardar tant la competició fins al punt que els atletes de M40 van córrer el 1.000 a les 12 de la nit i els de M35 a la 1 de la matinada. Tot aquest enrenou, va fer retardar totes les finals del 60 metres llisos 90 minuts després. Molts atletes no es van assabentar i van "escalfar" dues vegades. Teòricament, l'horari de les finals és "sagrat", però no hi va haver altra opció: no es podia deixar el pentatló a mig fer. Fou la gran pífia del campionat ¡¡¡¡

Actuació espanyola.

La delegació espanyola va seguir la seva línia habitual ascendent i va obtenir fins a 82 medalles (6è lloc del medaller).

Ricard Rof – 200 m.II.

Sortida 60 m.t.

Només en les dues edicions fetes a Sant Sebastià (2003 i 2013) s'havia assolit més nombre de medalles. Alemanya fou el país amb més nombre de medalles (102 or-84 argent-74 bronze). El país organitzador, Itàlia obté el segon lloc per medalles, i a continuació: Gran Bretanya tercera, França quarta, Finlàndia cinquena i Espanya sexta (26-33-23).

Tot i així, va haver un fet lamentable i que requereix una reflexió. Per primer cop, Espanya no va presentar cap equip masculí en relleus (però sí 3 femenins). La raó és que a l'hora prevista per les curses (1a hora de la tarda del diumenge) no feia factible la tornada dels atletes cap a casa, a no ser que et quedessis un dia més a Ancona i tornar el dilluns tranquil·lament. Al córrer les dones abans que els homes, va fer possible que elles tinguessin temps de córrer i després tornar a "córrer" per anar cap a l'aeroport. En el cas dels homes, no fou possible completar cap equip de cap categoria al posar en risc la

pèrdua de l'avió corresponent, doncs, la majoria, l'endemà dilluns tocava anar a treballar. L'organització tampoc va facilitar les coses, perquè, amb un afany de tenir força públic en la jornada de clausura, incomprensiblement, aquesta es va fer abans de les finals de relleus. En cas contrari, si les curses s'haguessin disputat abans de la clausura, hi hauria hagut més temps, i més equips s'haguessin inscrit. A prendre nota...

Apeldoorn'18

A l'any vinent, la ciutat sud-coreana de Daegu serà la seu del VII Campionat del Món "indoor". Impressionant pavelló situat al mateix complex a on es va disputar el Campionat del Món IAAF (2011). Fent memòria, aquell campionat sempre serà recordat per la sortida nul·la de Usain Bolt en la final de 100. Ho recordeu?

Apeldoorn stadium

La ciutat holandesa d'Apeldoorn acollirà la 12 edició del Campionat d'Europa (2018). Allà hi serem...

Ricard Rof.

XXVII Campionat d'Espanya Veterà "indoor"

LA JAS CAMPIONA ESTATAL EN RELLEUS (M50)

La ciutat malaguenya d'Antequera va acollir la 27a edició del Campionat d'Espanya Veterà de pista coberta. Fins a la monumental ciutat andalusa s'hi van desplaçar fins a un total de 9 atletes de la Joventut Atlètica Sabadell (JAS), dels que individualment, la millor actuació va correspondre a l'única noia de l'expedició local: Teresa Vegas (W60).

De fet, Teresa Vegas ja era la favorita de la prova (3.000 m.l.) doncs just 15 dies abans havia assolit el rècord d'Espanya de la seva categoria (majors de 60 anys) al guanyar el campionat de Catalunya en la flamant Pista Coberta de Catalunya (Sabadell). Vegas va fer bons els pronòstics i tot i que no va superar el seu propi rècord estatal (12'12"76) va guanyar la cursa i proclamant-se campiona d'Espanya amb un nou record dels Campionats (12'17"04), és a dir, a poc menys de la seva millor marca.

Però la medalla d'or més celebrada per l'expedició blava (la dels colors de la JAS) fou la guanyada per l'equip de relleus de la categoria M50, doncs qualsevol medalla que es guanya a escala de club sempre té un valor afegit en haver-hi un treball d'equip al darrere i al fet de representar a un club i a una ciutat. L'equip format per Ricard Rof, Jordi Villalba, Gervasio Garcia i Josep Mª Madi, també va fer bons els pronòstics i va guanyar la cursa davant els entusiastes components del Burgos (segons) i Mijas (tercers).

De fet, l'equip local ja era l'actual campió i, per tant era el club a batre, però els sabadellencs van saber aguantar bé la pressió i es van proclamar campions d'Espanya

del relleu 4 x 200 de la seva categoria (M50). Tot i ser els favorits, no es pot cantar victòria fins a creuar la línia de meta, ja que les curses de relleus sovint són accidentades (trompades, desqualificacions, pèrdues de testimoni...) i pot passar de tot. Afortunadament no va passar res de tot això ahir a Antequera i la JAS va revalidar el seu títol de campió d'Espanya i, a més a més, amb un nou rècord dels campionats (1'50"62). Fou la cirereta del pastís.

Ricard Rof.

- Ressenya publicada al diari digital "iSabadell" (23/03/2016)

MIS ANECDOTAS Y CURIOSIDADES DEPORTIVAS

MI PRIMERA COMPETICIÓN

Después de participar en numerosas carreras pedestres por los barrios de **Barcelona**, con motivo de sus **Fiestas Patronales**, donde siempre los premios eran juguetes, nunca dejaba de acudir a ellas, dado que en aquellos años, después de una traumática y difícil pos-**Guerra Civil Española**, era la única manera de disfrutar de ellos, dada la precariedad política, social y deportiva que padecía nuestro país.

En aquella época yo trabajaba de aprendiz en un taller mecánico, al salir a la calle curioseando un periódico en un kiosco, observé que se anunciada por primera vez una prueba pedestre para escolares, debutantes y empresariales, que era ni más ni menos la **Jean Bouin de Barcelona**, organizada por el “**Mundo Deportivo**, en cuya redacción se podía efectuar la inscripción sin ningún otro requisito. Sin pensarlo dos veces acudí raudo para hacer constar mi nombre y el de mi colegio en el que cursaba mis primeros estudios, la **Academia Balmes**, situada en la céntrica **Plaza del Pino**, a 100 metros de mi domicilio.

No digas nunca no. La anécdota viene dada porque en el taller donde trabajaba también lo hacía un miembro del cuerpo de bomberos, que hacía horas extras para ganarse mejor la vida. Cuando se enteró que yo participaría en la misma prueba que él, me dijo muy convencido, ***no te preocupes que estarás protegido con el soporte de nuestro coche oficial***, cosa que me alegró y tranquilizó, dado que al ir solo, alguien tenía que llevar mi ropa de calle y la bolsa que contenía las prendas de abrigo del calentamiento. Mi ropa de competición era una camiseta blanca de calle, calzoncillos cosidos por la bragueta, zapatillas negras con cintas, calcetines verdes, y un pañuelo en la cabeza, que en la llegada lo llevo en la mano.

Instante de la llegada de mi primera competición

Cuando nos encontramos en la salida, situada en la **Diagonal - Paseo de Gracia**, al recoger mi ropa para llevarla al coche, el director del equipo de **bomberos**, se opuso tajantemente a ello, reiterando **un no, no, no**, rotundo por temor de que mientras esperaban mi llegada, ellos se podían resfriar, dada la baja temperatura que solía haber en aquellos crudos meses invernales.

Hubo sus discusiones que subieron de tono cuando mi compañero laboral amenazó en no participar si se oponía a ello. Hay que señalar que al ser una prueba conjunta, con escolares, debutantes y empresariales, tomaron la salida más de 100 participantes, cosa insólita en aquel tiempo

Cuando ellos llegaron con su coche, al verme muerto de frío me dijeron, ***esto es fuerte chaval***, toma tu ropa y tápate que el día es muy frío. Cuando se enteraron que yo había sido el vencedor, se quedaron verdaderamente helados, dado que quien tuvo que esperar era yo, mientras el “**bombero**” de mi taller se desternillaba de risa

Las cosas siempre muy claras. Otra vivencia que hoy podrían sacar los colores a cualquiera, sucedió cuando los responsables del deporte universitario de **España**, (LA FISU) requirieron mi colaboración para reforzar al equipo nacional de su colectivo, en los **Campeonatos Mundiales Universitarios**, a lo cual accedí muy gustoso, porque lo yo pretendía era competir con atletas de contrastada categoría.

Pero la anécdota vino cuando yo, que apenas tenía estudios y menos de este calibre, debía tener una identificación que avalara mi condición de universitario, para lo cual en un “**plis- plas**” me convirtieron en doctorado por la **Universidad de Oviedo**, pudiendo participar sin ningún problema en esta y otras competiciones. Así de guapos éramos los españoles de la época.

TARJETA DE IDENTIDAD - CARTE D'IDENTITE - IDENTITY CARD	
 Nº: 92110 Lugar de participación: Signature du participant Signature of the participant	Pais Pays Country España.
	Apellidos Nom Surname Barris Baletín.
	Nombre Prénoms Christian Names Tomás.
	Nacido el Né le Date of Birth 1-2-30.
	Calle Rue Street Oviedo.
	Ciudad Lin Town Oviedo.
	Universidad Université University Oviedo.
	Clase de estudios Genre d'étude Faculties pursued Derecho.
Deporte Discipline sportive Kind of sports	Visa de la Comisión de Control Visa of the Control Commission COMITÉ DE ORGANIZACIÓN COMITE D'ORGANISATION - ORGANISING COMMITTEE
Especialidad Qualité Position	
COMITÉ DE ORGANIZACIÓN COMITE D'ORGANISATION - ORGANISING COMMITTEE	
PRESIDENTE	

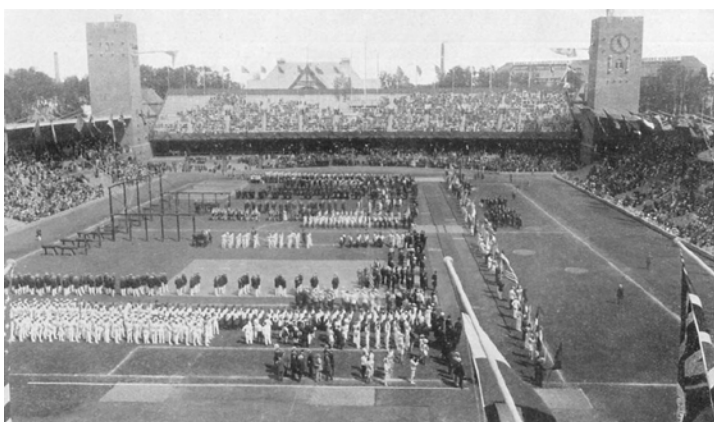
Adjunto el carnet acreditativo, para que todos vean que nosotros **no hacemos trampas**, como lo atestigua este documento con fotografía incluida .Oigan, que nosotros sabemos hacer las cosas bien hechas.....!!! **Toma castaña, para que aprendan !!!**

Un chantaje positivo. Una anécdota para mí muy positiva estuvo relacionada por mi debut en la catedral del medio fondo mundial, el **Estadio Olímpico de Estocolmo**. A raíz de de mi primera actuación en el “**meeting**” de alto nivel en **Berlín**, donde alcance la plusmarca española de 2.000 metros lisos, el manager del equipo de **Estados Unidos**, que cada verano suele realizar una gira por **Europa**, señor **Sven Strömberg**, a su vez director del periódico sueco “**Goteborgs Posten**”, me invita para unirme a este grupo de élite americano para participar en los grandes festivales atléticos europeos, que naturalmente acepte.

Mi debut en **Escandinavia**, lo efectuaría en la ciudad sueca de **Göteborg**, en un festival de alto nivel internacional, participando en la misma prueba de **Berlín** de los 2.000 metros lisos, que gané en lucha con afamados corredores de varios países.

Muy pocos días más tarde, repito victoria en la población de **Värberg**, esta vez en los 1.500 metros, venciendo otra vez. Días más tarde en la pequeña población de **Kungäly**, vuelvo a conseguir otro nuevo triunfo en la distancia de 800 metros, con nuevo récord de la pista de 300 metros de cuerda.

Delante de estos inesperados triunfos, me comunican la gran noticia de que voy a participar en el *Legendario Estadio Olímpico de Estocolmo*, que ya organizó en **1912** unos **Juegos Olímpicos**, pero dado que aún no tenía una marca contrastada internacionalmente, no podría participar en **serie A**, pero si en la **serie B**, a lo cual me opuse totalmente.

El mítico Estadio Olímpico de Estocolmo en los Juegos de 1912

En la rotundidad de mi negativa, que se puede interpretar *como un chantaje*, dado que me jugué todo lo que podía venir por delante, que intuía que era mucho. “Mire señor **Ströemberg**, usted ya ha visto hasta hoy mi trayectoria, donde todas mis actuaciones han superado con creces sus previsiones, y le reitero que si no participo en la *serie buena*, mañana a primera hora, subo al avión y regreso a **Friburgo**”, donde tenía mi residencia provisional.

Yo era muy consciente que esta incorporación mía en este fabuloso grupo de americanos obedecía más a la novedad de ser un español, que no por mis registros, que tampoco eran tan flojos en aquella la época, pero los periódicos con mucha sorna, titularon en tono irónico, esta tarde se presenta en el *Estadio Olímpico*, un atleta español que esperamos no sea un aventajado turista, como suele ocurrir a veces.

Estaba muy claro que nadie sabía de este deporte en **España**, de la cual solo conocían, los triunfos del *Real Madrid*, a los toreros y a las folklóricas. La novedad de esta presencia en el *Estadio Olímpico* podría compararse más o menos, como si un torero de **Rusia**, por ejemplo, debutara en la *Real Maestranza de Sevilla*.

“Espere, voy a intentar convencer a los organizadores y enseguida le doy una contestación”. Todo fue muy rápido y cuando me llama, me dice “*Thomás okey, saldrás en la Serie Buena*”.

En medio de una expectación, por ver al español, este, ante el asombro de todos, consigue ganar la prueba rebajando la plusmarca española cerca de cuatro segundos. Es a partir de este punto, cuando explota todo. Los fotógrafos me obligan a dar la vuelta a la pista, cosa que antes no se realizaba, a la vez que el público no cesaba gritar, *torero, torero*, lanzando a mi paso, toda clase de objetos.

Al día siguiente en los periódicos deportivos y no deportivos, publicaron “*Sensación en el Estadio*” con fotografías en primer plano. A partir de este momento, se me abrieron

las puertas de los estadios más importantes de **Europa**, con una sucesión de **35 plus-marcas absolutas** en pista de ceniza al aire libre.

MI SATISFACTORIA RESPUESTA A MI MANAGER SUECO

Un atleta español dando la vuelta a la pista y saludando al público, hecho nunca visto en el Estadio Olímpico de Estocolmo

Ganando los 1500 metros, delante del sueco Dan Waern y del americano Don Bowden ambos plusmarquistas mundiales

-----

Como pueden suceder estas cosas? Otra curiosa anécdota. Un profesor de educación física de la **Universidad de Barcelona**, cuyo hijo jugaba en el equipo de futbol del **Hospitalet de Llobregat** cuando yo era entrenador de futbol, y como agradecimiento a la consolidación de su hijo, que ya era un gran jugador, me ofreció el cargo de entrenador de natación, para los alumnos universitarios de **Barcelona**..

Resulta que yo le tengo pavor al agua, recordando cuando en plena guerra civil española, mis padres me refugiaron en el **Palacio de Pedralbes**, dado que los nacionales respectaban en sus bombardeos a este **Real Palacio**.

Un día jugando en los jardines y donde había el actual estanque, de escaso medio metro de profundidad, me caí de bruces en el mismo, con un susto mayúsculo, que he recordado toda la vida, no queriendo saber nunca mas nada del agua. Dicho de otra manera no sabía nadar.

Cuando le dije que no podía aceptar porque yo no sabía nadar, me dice, **“no te preocupes, lo haces**

Este no soy yo....

de pié fuera de la piscina”, contestándole, “¿y si en un momento de euforia me tiran al agua?”, como era habitual, pierdo toda la mi credibilidad y además me ahogo. “Bueno de todas formas, **tú tendrás un carnet de entrenador de natación**”, que naturalmente rechacé, después de expresarle mi gratitud por su gentileza.

Olímpico gracias a un militar del ejército español. Mi anhelo, como la de todos los deportistas no es otro que merecer ser olímpico, la cual cosa en nuestro país era suma-

mente complicada, por las secuelas y avatares de dos conflictos bélicos, mundial y español, durante una época de total precariedad, tanto deportiva como social.

Esta oportunidad aunque tardía para mí, llegó en los **Juegos Olímpicos de Roma de 1960**, dado que en los anteriores **Juegos de Melbourne de 1956**, por temas políticos **España** renunció participar. Fue una intervención de un laureado **Teniente General del Ejército Español Joaquim Agulla**, en aquel tiempo *Secretario de la Delegación Nacional de Educación Física y Deportes*, que, dándome un rapapolvo de armas tomar, hizo posible alcanzar entorchado olímpico.

De mi selección me enteré por los periódicos, antes de comunicarme oficialmente. Se dio el caso, que tras ganar una competición en la ciudad sueca de **Gotemborg** situada al norte del país, cuando al final de la misma, pise la cuerda de cemento, que marcaba del perímetro de la pista, caí al suelo sin poder levantarme, dado que me dañe el tendón de **Aquiles**, lo cual supuso para mí, el cierre del resto del año, en el cual estaban anunciados los **Juegos** de la citada ciudad romana, mi última oportunidad.

Cuando le comunique mi indisposición para acudir a la ciudad italiana, dado que mi abandono de los entrenamientos y mi moral están por tierra, además suponía quitar la plaza para otro atleta.

Su contestación fue de la que recuerdas toda la vida. Tú vas a ir a **Roma** porque te lo ordeno yo, además no le quitas el puesto a nadie. Tienes los méritos suficientes para que seas olímpico. **Mi contestación.** *Mi general, es que no voy a poder terminar la prueba, estoy sin entrenar y además mi moral es muy baja...* **Su contestación.** *No hablemos más, y elevando el tono de voz, me dice tú participarás y eso de la moral, te la levanto yo como no termines la prueba.*

Hay que entender que en aquellos tiempos, el deporte militar era una de las fuentes para engrandecer el deporte español, promoviendo continuos festivales deportivos. Si no hacían más, nunca era por falta de voluntad, sino simplemente porque no sabían más.

Cuando el general **Joaquín Agulla** me hablaba con estos términos que parecen autoritarios, para mí era un lenguaje que conocía muy bien, dado que en mi historial militar, había conseguidos numerosas plusmarcas nacionales, tanto de **España** como de **Cataluña**, como **Joaquín Agulla**, componente de la *Agrupación de Intendencia nº 4 de Barcelona*.

Ahora una vez más pasado los años, vuelvo a expresarle mis respetos y mi gratitud. **Muchas gracias mi General.**

No te fíes nunca de tus mejores amigos cuando compites con ellos. Hay que estar muy alerta, cuando aparecen estos personajes en tu misma prueba, porque te puedes encontrar con toda clase de inesperadas **guarradas**, dado que siempre te están acechando para disparar su **artillería** sin ninguna piedad.

Pero esto merece un breve preámbulo, dado que solo sucede en las pruebas de campo a través, su terreno abonado dada la complejidad de sus recorridos, siempre entre frondosos bosques y vericuetos de difícil identificación.

Resulta que estos *nobles contrincantes* deportivos, que yo calificaría como *aves rapaces*, son siempre los mejores corredores españoles en pruebas de cross, a partir de los 10.000 metros de recorrido, poseedores todos ellos, con títulos tanto nacionales como internacionales, por lo cual cosa no acababan de asumir, que un atleta especialista de 800 y 1.500 metros, les pasara la mano por la cara, cuando estas competiciones se desarrollaban por debajo de los 10.000 metros.

Y esto sucedía siempre en **Cataluña**, donde nunca me pudieron vencer. Fui un acaparador de toda clase de títulos, tanto de **Barcelona y Cataluña**, como así mismo de las más clásicas, del calendario atlético catalán

No fiaros de ninguno de estos

El primer *disparo* lo realizó mi amigo **Pep Molins**, cuando en la clásica prueba de campo a través, la entonces tradicional *Manresa a San Vicente de Castellet* bordeando siempre al río *Llobregat*, cuando faltaba muy poco para finalizar la prueba, me quedé solo en cabeza siguiendo el circuito marcado con las clásicas banderitas, cuando de pronto veo la maligna maniobra de que *mi amigo del alma*, que por un atajo comanda la carrera junto con una larga fila de *tramposos*.

Muy rápido pude alcanzar a este *grupo de patos*, para volver a dominar la prueba, no sin antes lanzarle una parrafada de improperios, que él muy serio, sin inmutarse por nada y sin mirarme siquiera, continuaba con su cansino ritmo de carrera. Mi último piropo fue *“la mare que et va parir”*.

Cuando volvemos a coincidir en el circuito reglamentario, emprendo una galopada triunfal, que me lleva a la meta situada en el campo de fútbol de la población, con una holgada ventaja. Inmediatamente alzo mi protesta a jueces y organizadores que no sirven para nada.

Esta muy claro que **mi entrañable amigo**, se pasó por el *forro* todos los dictados de la *Carta Magna del Olimpismo*, que promueve los valores del deporte, la igualdad para todos los deportistas, el respeto mutuo. Además de otra carta de las **Naciones Unidas**, que pregona sobre los **Derechos Humanos**, cuanto se refiere a la fraternidad y comunicación, que siempre tiene que haber entre todos los seres humanos. Pero nada de nada, él a lo suyo. Que poca *falta de respeto* a los valores olímpicos.

Otra cosa hubiese sido, si en aquellos tiempos hubiese estado con nosotros, *“El Gran Ramóm Motllor”* que posiblemente hubiese puesto paz y orden, pero también con el riesgo de armarla aún más gorda. Es que no te puedes fiar de nadie.

Para que te fíes, de los amigos que te quieren

De película. La historia jamás contada. Después de un **Campeonato España** en pista, celebrado en las instalaciones de **Vallehermoso** en **Madrid**, donde mi entrañable amigo

Pep Molins y yo mismo, alcanzamos en el atardecer de la víspera de **Sant Fermín** los títulos nacionales de fondo y medio fondo.

Cuando nos disponíamos a reemprender el regreso a **Barcelona**, con mi vehículo particular, ya en plena ruta, se me ocurre decirle: *Pep, ¿por qué no nos vamos a Pamplona, y disfrutamos por primera vez de las tradiciones festejos de Sant Fermín?*

Dicho y hecho, damos la vuelta y enfilamos la ruta hacia la capital de **Navarra**.

A falta de pocos kilómetros para llegar a la plaza del **Castillo**, ya en plena madrugada, nos sorprende el inmenso gentío de personas, que por todos los medios intentan llegar a tiempo, para ver el chupinazo desde el balcón del **Ajuntamiento**, con el tradicional “**Viva San Fermín**” y participar seguido, en el tradicional primer encierro de los festejos.

Es en este preciso momento cuando se nos ocurre la idea de participar en esta carrera, junto a los mozos con su pañuelo rojo en el cuello, nosotros nada de pañuelos, con el deseo de comprobar si los toros son más rápidos que los dos campeones de **España** de fondo y medio fondo. Nos metemos en plena calle **Estafeta**, con sus adoquines resbaladizos y sus vallas de protección para empezar a correr ignorando lo que nos podía suceder.

Con bastantes metros por delante, salimos como rayos, convencidos de que entraríamos a la plaza sin problemas. Hay que decir, que si consigues entrar en la plaza de toros delante de los morlacos, la entrada es gratuita, pero si lo haces por detrás, entonces tienes que pagar la entrada.

A falta de muy pocos metros para entrar, un ruido ensordecedor de los toros, que parecían gigantes cada vez que se acercaban, junto con los gritos desgarradores de la gente enloquecida, me veo solo a 10 metros de la entrada, rodando por los suelos y pegado a una valla protectora, con la gente y los animales encima, y todo lo que había suelto por allí.

Ojo con la fierecita que muerde

Aterrador, mientras mi *compañero del alma* entraba como triunfador al ruedo taurino, por primera vez por delante de un medio fondista, en su propio terreno, la velocidad.

Resultado, una luxación de clavícula, que necesita una improvisada atención, para poder regresar a **Barcelona**, mientras él, correteaba tan pancho por el ruedo

Todo tenía que suceder, en los San Fermines pamplonitas

Continuara.....ya vendrá mi respuesta a tanta desconsideración.

TOT RECORDANT : JOSEP BUSOMS (Sabadell, 1924-2016)

Aquest passat mes de febrer ens va deixar en Josep Busoms, víctima d'una malaltia apareguda l'any passat, just en el moment que la il·lusió era màxima per haver conquerit, i per primer cop, una medalla mundialista.

Perfil

La figura d'en Josep Busoms és prou coneguda dins el club. Personatge molt estimat a l'entitat, fruit dels molts anys de lligam i de col·laboracions diverses a favor de la Joventut Atlètica Sabadell. Atleta a la seva joventut, va engrescar-se de nou un cop jubilat i va tornar a gaudir d'aquest esport, però, aquesta vegada amb uns millors resultats que quan era atleta sènior de la JAS.

En 1996, any del 75è aniversari de la fundació de la JAS, es van dur a terme una sèrie d'actes commemoratius (esportius i culturals). Un d'ells fou una exposició en relació als 75 anys d'història del club. En Josep fou una peça important d'aquesta exposició, no tan sols aportant fotografies, sinó també classificant i documentant tot el material recopilat.

Arran d'aquest esdeveniment, el Butlletí de la JAS (nº 1010) li va dedicar un extens reportatge, el qual, i degut al gran valor humà i sentimental que té, reproduïm íntegrament escanejat dins aquest article. Fet per Pere Melero (co-

autor del llibre "Història de l'atletisme a Sabadell") i amb qui també gaudia d'una bona amistat arran de la recerca de documentació en relació als orígens de l'atletisme a la nostra ciutat.

Secció veterans

JOSEP BUSOMS i DOMÈNECH **Atleta d'equip als anys 50**

Josep Busoms (1924) fou atleta de la JAS entre els anys 1948 i 1958. Tot i que a nivell de marques i títols s'ha de considerar un atleta modest, la seva aportació a l'equip era molt valuosa ja que podia fer totes les proves de llançaments, els salts de llargada i perxa i córrer els 100 i els 200 m llisos. Era l'autèntic tapaforats de l'equip. L'any 1952, quan la JAS es va proclamar campiona de Catalunya de 3a categoria, va ser l'atleta que més punts va aconseguir.

A nivell individual fou rècord de Sabadell de llançament de martell i va arribar a estar entre els 5 millors decatletes catalans.

Un dels "constructors" de les pistes d'atletisme de Sant Oleguer

En Busoms com atleta li havia tocat entrenar i competir en diferents instal·lacions, des del parc dels Eucaliptus fins al camp del Gimnàstic passant per les pistes del carrer Viladomat, que havien estat construïdes al 100% pels mateixos atletes (increïble!, allò sí que era afició i ganes de fer atletisme!).

A partir del 1958 va formar part de la Comissió –encapçalada pel Company i el Colomer– que es va encarregar d'aconseguir per la ciutat de Sabadell una de les millors pistes d'atletisme estatals de començaments dels anys 60. Tot aconseguit sense cap planificació oficial. García Planas va oferir els terrenys, Francesc Llorens va fer els plans, i tots van anar trucant portes per tal de treure els diners

d'on van poder, sempre seguint els consells d'en Burrull, tinent d'alcalde, que deia que la cosa important era començar les obres com fos, encara que no hi hagués presupost, que després, d'una manera o altra, acostumen a acabar-se.

D'aquesta manera, la inauguració de les instal·lacions fou una monumental sorpresa per les autoritats esportives estatals, J.A. Samaranch i J.A. Elola Olaso, que no entenien com sense cap ajuda s'havia arribat a construir unes pistes semblants.

D'atleta a fotògraf cotitzat

La seva vinculació amb l'atletisme sabadellenc es va afeblir a partir de mitjans dels 60 per qüestió de la feina, ja que la seva ocupació com a Agent Comercial Col·legiat li obligava a viatjar constantment per tota Espanya.

Així va néixer la seva afició per la fotografia. La càmera va esdevenir una autèntica companya de viatges. Busoms acabava la feina i només tornava a l'hotel per buscar la càmera, els rodets de la nevera, i sortir a fer aquelles fotos que només es poden fer amb la llum del vespre, o arribava al cap de setmana i en lloc de sentir-se desarrelat en una terra que no era la seva voltava pels pobles a fer els seus reportatges fotogràfics.

Amb el temps va esdevenir tota una autoritat en el món de la fotografia, guanyant un sens fi de concursos locals i estatals, i algun d'internacional; la veritat és que per la seva modèstia és difícil poder precisar quin és el seu palmarès. Les copes de plata, les plaques i les medalles d'or que acrediten aquests premis apareixen,

sense cap jerarquia, desordenadament ordenats, per diferents calaixos de la sala d'estar, del seu laboratori o de les golfes.

– *No ho apuntis, no és important* -em deia.

Potser el reconeixement més important de la seva categoria com a fotògraf és el haver format part en tres ocasions del jurat de **Foto Sport**, el premi més important de fotografia esportiva a nivell mundial, un jurat format per 4 persones.

En canvi, el treball del que se sent més orgullós és la seva col·laboració en el llibre *Somriures trencats* (Ma. MERCÈ CARBÓ. Ed. Marte, Barcelona 1975), en el que Busoms es va oferir voluntari quan, d'una manera casual, es va assabentar que l'autora necessitava fotografies que il·lustrassin el tema del seu llibre: els disminuïts psíquics. Si voleu veure fotos amb missatge heu de veure les d'aquest llibre.

Busoms, campió i recordista estatal de veterans

A partir del 1988, influït pel seu amic Romaguera, del qual Busoms és un admirador, va començar a entrenar per a competir en les proves de perxa i llançaments en les categories de veterans. La veritat és que Busoms no havia deixat mai de fer esport i no va tenir problemes per a guanyar als 64 anys els campionats d'Espanya de perxa de la categoria de 60 a 65 anys, a la vegada que establia un nou rècord amb 2.30. Marca que va repetir en passar a la categoria de més de 65 anys, també establint un nou rècord, és clar. A la categoria de més de 70 ja ha saltat 2.20, que també és rècord d'Espanya, però és una marca que va fer sense entrenar gaire. Sembla que aquest any s'està preparant millor que mai, cada dia fa una hora de gimnàstica, i si aconsegueix millorar la

seva tècnica de cursa és possible que superi el rècord d'Europa de la seva categoria (2.35). També vol participar en la prova de llançament de disc.

Col·laborador anònim del llibre "Història de l'Atletisme a Sabadell"

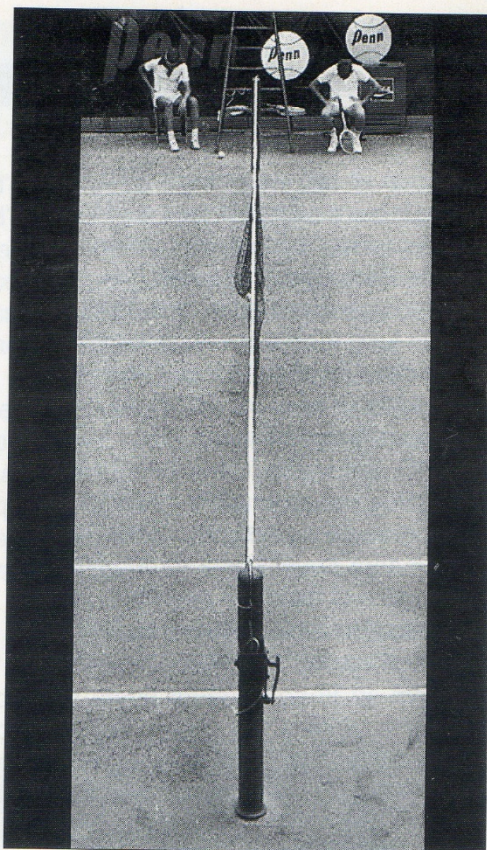
Tenim la sort de comptar amb l'ajuda d'aquest expert per a l'elaboració dels àlbums de fotografies del 75è aniversari. I és per aquesta via que ens hem assabentat que moltes de les fotos del llibre *Història de l'atletisme a Sabadell* són seves; per exemple en la foto de J.A. Samaranch (pàg. 75) que el mateix Busoms li va enviar i que el Sr. Samaranch li va agrair amb una carta i una medalla.

Alguns exemples de la seva producció

Ens ha estat molt difícil seleccionar alguna foto per aquest butlletí; al final ens hem decidit per aquestes dues:

1) **Echo.** Aquesta foto del poble pirinenc de la província d'Osca és una de les més premiades de la seva producció.

2) **Foto esportiva.** En la que es reflecteix l'esgotament d'un maratonista partit de tennis.

A aquest complet reportatge biogràfic, cal afegir que l'any 2001 va rebre el millor premi en l'àmbit esportiu que es dona any rere any a la nostra ciutat: el Premi "Panathlon Club Sabadell". El premi és atorgat en reconeixement a l'esforç humà de forma totalment altruista envers cap al desenvolupament de l'esport sabadellenc. En mans del seu entusiasta President, Martí Sala, va rebre tal honorífica distinció.

Objectiu : Lió 2015

L'any 2015 va començar il·lusionant pel Josep, així com pel col·lectiu de veterans que envoltava al nostre amic. Era l'any del mundial. La ciutat francesa de Lió acollia el Campionat del Món de veterans. Molts atletes de la JAS hi anàvem i en Josep era dels pocs en possibilitats de fer un bon paper. El company Josep, ja amb els seus 90 anys a l'esquena, es veia força valent i esperançat per donar la campanada a Lió. Des d'un any abans del campionat, ja havíem planificat el viatge i com a tal, teníem l'allotjament ben lligat amb dotze mesos d'antelació. Res no podia fallar, però...allò que diuen: "el hombre propone y Dios pospone".

En Josep era ambiciós, doncs, la seva intenció era participar a Lió en els 4 llançaments que dominava (pes, disc, martell i martell pesat) i al salt de perxa. Vull afirmar i remarcar, que en Josep era un home molt prudent i conscient de les seves possibilitats i, si s'apuntava a la perxa, era perquè es trobava segur en l'execució del salt malgrat la seva edat.

Tot un pioner.

De fet, des dels 60 anys, el Josep ha estat el pioner d'aquesta modalitat en l'àmbit estatal, doncs des d'aquesta edat, sempre ha inaugurat els records d'Espanya d'aquesta disciplina, tant als 60, 65, 70, 75, 80 i 85 anys, doncs ningú abans al nostre país havia saltat la perxa a la seva edat abans que ell.

En el transcurs de la seva carrera atlètica, també ha batut els rècords d'Espanya de pes (pista coberta) i disc (aire lliure) en la categoria M85.

Pels estadístics, les seves marques són les següents:

Rècord Espanya perxa : -2,30m (M60)	5-05-1989	Rubí
-2,20m (M65)	26-06-1994	Lloret
-2,20m (M70)	30-10-1994	Lloret
-2,00m (M75)	9-06-2001	Vilanova
-1,40m (M80)	11-10-2008	Sabadell
-1,50m (M85)	25-10-2009	Sant Celoni
Rècord Espanya disc (1 kg) : 20,97m (M85)	20-09-2009	Palafrugell
Rècord Espanya pes (4 kg) : 7,13 (M85)	4-02-2012	Sabadell

Anecdòticament, també va tenir el rècord de Catalunya de salt d'alçada "indoor" M70 (1,15m) i als 84 anys va córrer una cursa de 100 metres amb l'apreciat temps de 21"62.

Mundial 2005 i Europeu 2013

El de Lió hauria sigut el seu tercer gran esdeveniment en prendre-hi part, ja que només havia pogut participar en els Campionats del Món (2005) i als Campionats d'Europa "indoor" (2013), tots dos celebrats a Sant Sebastià (Donostia).

Campionat d'Europa "indoor" 2013 – Sant Sebastià

En el mundial del 2005, en Josep es va convertir amb l'atleta de la JAS de més edat (81 anys) en participar en un Campionat del Món Veterà, i per cert, li va anar força bé, doncs fou quart en el llançament de disc. Però també és cert que va estar a punt de fer podi, ja que es va quedar a dos pams del tercer i a menys d'un metre del sotscampió. Malgrat aquest excel·lent resultat, en tornar de Sant Sebastià en Josep va patir una gran desil·lusió: la premsa local no va fer gens de ressò (ni tan sols una menció) a la seva meritòria actuació. Mai un quart lloc mundialista havia estat tan poc valorat...

En l'europeu del 2013 li van anar millor les coses i va obtenir fins a 4 medalles. Es va proclamar campió d'Europa en el llançament de disc (M85) i sotscampió en pes, martell i martell pesat. Inclús fou 4t en els 60 metres. Vaig viure amb intensitat tot aquest campionat, perquè juntament amb el company del club Francesc Castander, vàrem fer el viatge junts amb la seva inseparable esposa (Rosa) i vàrem compartir totes les estones prèvies i posteriors a la competició per ser afrontada correctament.

La renuncia a Lió

Ell es preparava de valent per anar a Lió, i de ben segur, amb la seva bona forma física envejable als seus ben portats 90 anys, amb alguna medalla penjada al coll hauria tornat de camí cap a casa. Però no fou possible. Inclús, en el mateix any 2015 va llançar un cop a Sabadell, doncs volia provar sensacions de cara a Lió i sense saber-ho, fou la seva última competició. Tot i la seva malaltia evident, fou capaç de llançar el disc d'1 kilogram fins a 14,17 metres, és a dir, a 116 centímetres del rècord d'Espanya en possessió d'un altre vell conegut seu (Valentí Huch).

En aquells moments, una decisió ja era ferma: a Lió només vindria a llençar el pes i disc. Res de martells i per descomptat, la perxa ni tocar-la. En Josep i la seva família volien que en ell seguís motivat per encoratjar-se a si mateix i no caure amb el desànim. Malgrat tot, en el transcurs dels dies va anar perdent forces i, finalment, just 15 dies abans de tancar-se el termini d'inscripció pel mundial, es pren, encertadament, la decisió de no participar en el campionat. Lió es veia lluny....

Trobada Veterans

Mesos més tard, i amb motiu de la tradicional Trobada anyal de veterans que fa la JAS (novembre), en Josep va fer un gran esforç per assistir a l'acte, doncs, pràcticament, no sortia de casa. L'ocasió s'ho ben mereixia: el club volia reunir als seus 3 membres de més edat que llavors hi havia a la JAS, i tots ells de més de 90 anys: Josep Urpí, Josep Utesá i el mateix Josep Busoms.

Trobada de veterans: Busoms, Utesá, Urpí i Molins

Ell era conscient de la seva delicada situació. I fruit d'això, en el transcurs de l'Acte va lliurar al Pep (Molins) una clau que conservava amb força estima a

casa seva des de feia més de 50 anys. Es tracta de la clau de l'antiga seu social que tenia la JAS dins una sala del Cafè Urpí abans de fer-se les Pistes Municipals d'Atletisme (1961). Una autèntica peça de museu.

A mi mateix, va lliurar-me un llibre amb un extens reportatge de 40 fotos de la cursa Rodant Riu Ripoll (26 desembre 2011) fetes des d'un angle panoràmic que ningú havia fet abans. Feia anys que l'home m'ho volia donar, però no sabia com passar les fotos de la seva càmera tradicional a l'ordinador. Dies abans de la Trobada, ja s'ho va fer venir bé, i va aconseguir que els seus néts li fessin i gravessin a un llibre. I és el que hem va lliurar... Com homenatge, adjuntem dins aquest article, les 10 millors fotos d'aquesta cursa.

Al mig, Josep Busoms.

Campionat de Catalunya veterà 2013

El comiat.

El dia del seu comiat, el seu fill Jaume va tenir unes emotives paraules d'agraïment cap al col·lectiu d'atletes veterans i que gràcies a aquest esport i la gent que l'envoltava l'home va tenir una gran qualitat de vida.

Tot i la diferencia d'edat que hi havia entre el Josep i jo, la sensació que tinc es que he perdut a un gran amic. Al cel ens retrobarem...

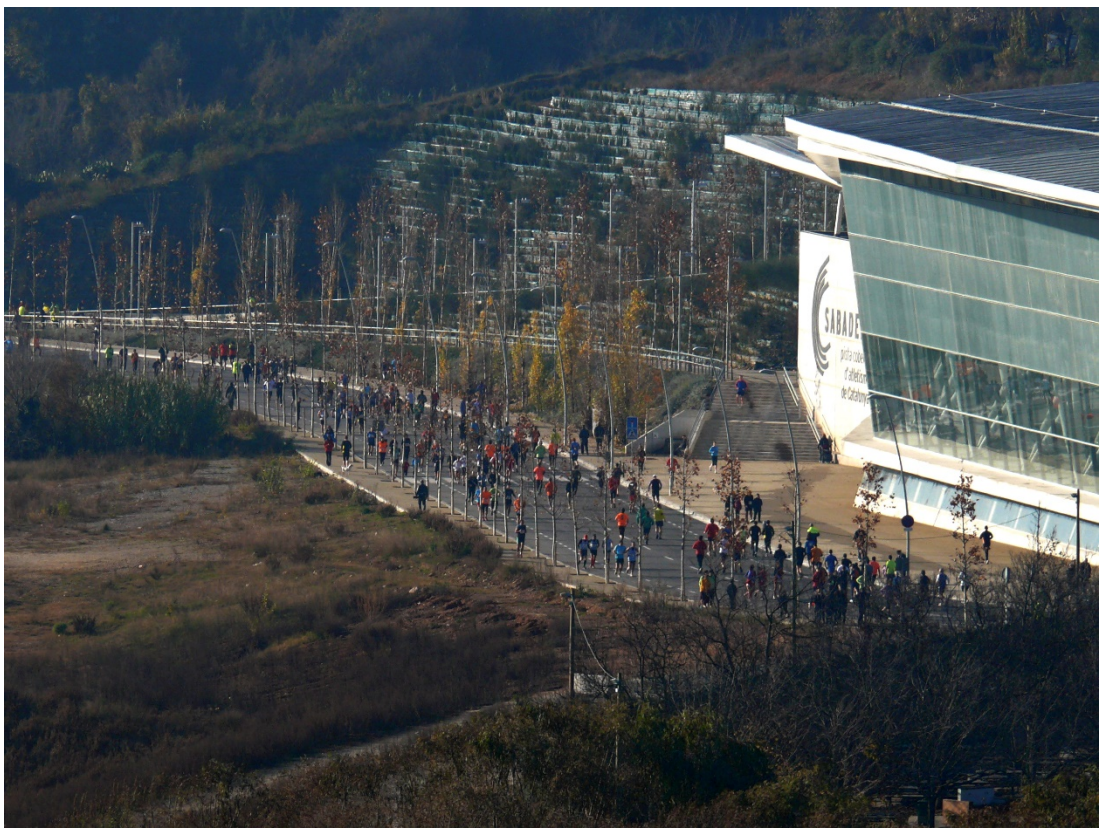
Josep: si trobes una màquina... fes fotos. Si trobes un disc... llença'l. I si trobes una perxa... salta-la. Però segueix fent amb il·lusió al Cel el que feies a la Terra.

Descansa en Pau.

Ricard Rof.

Reportatge realitzat per Josep Busoms

TRIPLE TITOL PER LA JAS AL CAMPIONAT ESTATAL VETERÀ

El passat 24 al 26 de juny la ciutat alacantina d'Elx va acollir el 51è Campionat d'Espanya Veterà. Fins a Elx, es van desplaçar 16 atletes de la JAS entre el miler d'atletes espanyols que hi van prendre part en el transcurs de les 3 jornades que es van celebrar.

La respectiva jornada matinal del diumenge es va desenvolupar coincidint amb la cita amb les urnes, fet que va provocar que més d'un atleta no pogués participar pel fet de haver d'estar present dins una mesa electoral. Aliens al que succeïa en els respectius col·legis electorals, cal remarcar, i com és habitual en tots els campionats Estats, el bon ambient d'harmonia i companyonia entre tots els atletes participants de totes les comunitats autòniques del país.

La delegació sabadellenca va obtenir fins a 6 medalles a títol individual i 4 col·lectivament. Els més destacats foren Joaquim Mas (M70) al proclamar-se campió d'Espanya en els 1.500 metres llisos (5'55"59) i sots campió dels 800 (2'58"05) i Teresa Vegas (W60) al guanyar els 5.000 m.l. (21'32"46). Montse Paños (W50) fou sots campiona en el llançament de disc (24,82 m) i martell pesat (11,30 m), mentre que Josep Gabarró (M35) fou tercer en el llançament del martell pesat (10,80 m). Per tant, un total de 2 medalles d'or, 3 d'argent i 1 de bronze.

Però va ser en les dues curses de relleus a on la JAS va tenir la seva millor actuació col·lectiva en guanyar 4 medalles (3 d'or i 1 bronze). Al mateix temps, va significar la millor actuació de la història: mai abans, la JAS s'havia proclamat campiona d'Espanya en 3 curses de relleus (superant en altres ocasions on s'havia guanyat en 2 curses).

La millor actuació la van protagonitzar els atletes de la categoria M55 (Marià Padrosa, Xavier González, Antoni Traver i Iñaki Garay) al guanyar les dues curses de relleus: 4 x 100 (1'00"27) i 4 x 400 (4'38"03). Mentre que els atletes de la categoria M50 (Ricard Rof, Gervasio Garcia, Rafael Garcia i Josep Mª Madi) es van proclamar campions en el 4 x 100 (52"95) i tercers del 4 x 400 (4'49"56).

Cal remarcar, que el voluntariós Joaquim Mas va haver de suplir a Josep Mª Madi pel relleu llarg al haver de marxar d'Elx per causes de força major. Gràcies a poder comptar amb ell, la JAS va poder completar equip i prendre part en la prova. El mèrit és evident: en Mas té 70 anys i va acceptar formar part d'un equip de 50. Fou l'heroi local amb 3 medalles (les dues individuals més la del relleu). Chapeau.

Ressenya publicada al diari digital "isabadell) (27/6/2016)

Ricard Rof.

INTERVIU KURT KASCHKE. PRESIDENT DE L'EUROPEAN MASTER ATHLETICS (EMA)

1 – Vostè és el President de l'European Master Athletics (EMA) i Representant de la World Masters Athletics (WMA) . Com va començar en el món dels veterans i com va arribar a ser President dels Veterans d'Europa?

--Bé, he estat en l'atletisme tota la meua vida. Vaig començar-hi quan tenia 14 anys com atleta i vaig començar a ser entrenador a partir dels 16. Molt aviat vaig incorporar-me en les tasques federatives de la meua regió com a delegat per la Federació Alemanya d'Atletisme. Més tard Dieter Massim, l'anterior President de l'EVA, va demanar-me ser Secretari. Ho vaig ser fins al 2012 quan la Federació Alemanya va demanar-me que em presentés per President. És un gran repte per mi desenvolupar el moviment veterà, pas a pas.

2 - Fa poc vostè ha estat a Sabadell. Ens pot dir quin era el motiu de la visita?

--Sabadell és una ciutat que m'agrada visitar, ja que és la ciutat natal d'en Josep Maria Antentas, a qui conec des del 2001, quan ens vam trobar per primera vegada a Brisbane amb motiu dels Campionats del Món de Veterans a l'aire lliure. La ciutat és la seu de moltes activitats esportives i em va agradar veure alguns dels llocs a on es practica l'atletisme.

3 – A Sabadell va visitar amb Josep Maria Antentas i Ricard Rof dos expresidents del club local, la Joventut Atlètica Sabadell, diversos indrets relacionats amb l'esport atlètic, la pista indoor, la de l'aire lliure i la del cros. Creu que Sabadell podria ser en un futur, per exemple en l'any 2020, un bon lloc per acollir un Campionat d'Europa indoor per Masters?.

--Vaig quedar molt impressionat pel la Pista Coberta i també pel parc (Catalunya) del centre de la ciutat. Si Sabadell decidís concurre per ser la seu del Campionat jo li donaria suport.

4 – Sabadell té una capacitat hotelera limitada; encara que aquest problema es podria solucionar amb els hotels de les ciutats i pobles veïns. Pensant amb els atletes, vostè creu que seria possible fer el Campionat en dues fases?. És a dir, allargar la competició un cap de setmana més. La primera part es podria dedicar la competició als llançaments, proves de marxa, a les curses de fons i també a les proves combinades. La resta de les proves tindrien lloc el següent cap de setmana i deixant un parell de dies lliures al mig . D'aquesta manera els participants de la primera setmana deixarien el lloc d'allotjament pels altres.

---Mai es pot dir mai, i mai es pot dir no!. Tot és possible, només es tracta que les persones que tenen les idees les posin en l'organització. Per mi és sempre un gran èxit combinar diferents activitats a nivells diferents. Si nosaltres poguéssim involucrar els ciutadans de Sabadell a ser part del moviment " Quality of life-be active- join athletics" seria un gran èxit del qual se'n beneficiarien totes les parts; la ciutat- el Comitè Local Organitzador – l'European Masters Athletics i per últim, però no menys important la regió també.

5 - En el cas que Sabadell optés a ser la seu d'un d'aquests Campionats. Quants participants i acompanyants pensa que vindrien?.

--Per experiències anteriors el nombre de participants i visitants varia d'acord a si s'ha fet una bona campanya de comunicació i de màrqueting. Si una regió inculca als seus atletes que serà un gran campionat, els atletes hi seran. La

Federació Espanyola d'Atletisme té molt d'èxit motivant els seus atletes. Portugal té molts i molts atletes i França és una de les nacions capdavanteres en el món dels veterans.

Podem esperar per una competició de pista coberta uns 2000 ó 3000 participants. Si hi afegim les proves de l'exterior, podem arribar fins a 6000. Normalment els acompanyants són la meitat dels participants, és a dir, uns 1500 més.

6—La següent pregunta és la mateixa que l'anterior, però posant Barcelona amb el seu estadi olímpic en lloc de Sabadell.

--Barcelona hauria de ser el lloc que acullis algun dia un Campionat del Món de Masters. Als veterans però, els agrada més està junts en ciutats més petites. L'estadi olímpic seria massa gran per un Campionat d'Europa.

Josep Mª Antentas - Kurt Kaschke – Ricard Rof (Senyalant la placa commemorativa de la 1° primera seu social de la J.A.S.- Hotel Urpí de Sabadell)

7 – Málaga (2018) és la seu dels propers Campionats del Món . Vostè creu que és una bona opció. Està preocupat per l'organització o bé per la Federació Espanyola? .

--Mai. No tinc cap dubte que la Federació Espanyola farà uns grans campionats. Els Jocs Olímpics a Barcelona van ser un dels grans moments i tothom té grans records. Una altra cosa molt important per uns grans campionats són els Ajuntaments. L'equip que hi ha darrere del campionat és molt important i ha d'ajudar al Comitè Organitzador Local (LOC) , tant com pugui. La clau per Málaga 2018 és el màrqueting.

8 – El proper Campionat d'Europa de pista coberta hauria de ser a Apeldoorn, però sembla que hi ha alguns problemes financers. Hi ha alguna altra alternativa.? Es parla de Madrid.

Sí, tenim una carta mostrant l'interès per part de Madrid com aspirant . Esperem que ens arribi una invitació per fer una primera visita. No he vist la pista però crec que és un bon lloc per anar-hi. Per la Federació Espanyola seria un treball enorme, però si l'Ajuntament dóna suport amb diners al Comitè Organitzador ..... seria molt bo tenir un país que promocionés els Veterans durant tot un any sencer.

9 – Com membre de diferents organitzacions ha conegut molts campionats. En la seva opinió, quins han estat els millors en termes de participació, organització i a nivell de resultats?

--Tots els campionats són diferents. Com atleta em va sortir bé Brisbane 2001, a on amb l'equip alemany van guanyar el bronze en els 4x400 m. Em va agradar tant Austràlia que m'hi vaig quedar vuit setmanes. Els campionats van ser molt bons. Aquest any Perth ha fet un treball meravellós. No puc dir que han estat els millors campionats mai organitzats, ja que cada país fa el més bé que pot i sempre resulta beneficiós pel moviment veterà del país.

10 – Ens pot dir per quina raó un país aposta per organitzar una competició com resulten uns campionats, i per quina raó la rebutgen, una vegada els hi ha estat concedit sigui per la WMA or per l'EMA?

--Per moltes ciutats és una gran oportunitat tenir una competició que "renta" diners del pressupost de la ciutat . Els Masters s'ho paguen tot de la seva butxaca, necessiten un bon allotjament, també una bona alimentació i una bona oferta cultural. Les ciutats i aposten algunes vegades, però en algunes d'elles el futbol sembla ser més important que no pas motivar el ciutadà a ser actiu. L'atletisme és més que esprintar, saltar, llançar o corre.

11 – Quins són els beneficis i les pèrdues per una ciutat que és la seu de la competició?

--El benefici no està gaire clar per algunes ciutats. Els diners que arriben a la ciutat pot ser de l'ordre d'entre els 2 i els 5 milions d'euros. Les pèrdues són zero, ja que el LOC és el que cobreix els costos. Si hi ha un bon equilibri entre el que s'inverteix i el que es rep, tothom serà feliç i participarà dels resultats.

12—És un risc concedir uns Campionats a llocs tan llunyans d'Europa com Izmir (2014) o Perth (2016), ja que la conseqüència és una manca de participació, que es deu als costos de viatge i altres formalitats?.

--El risc de menys participants es pot cobrir amb una bona campanya de màrqueting i de comunicació. Izmir va tenir dificultats perquè l'esport master no forma part, encara, de la societat. No vàrem poder motivar suficientment a la gent del seu propi país per participar-hi. Generalment són entre 1000 i 1500 els participants del país que organitza el Campionat i de la resta d'Europa entre 2000 i 3000 més . Així ha estat Perth també. Més de 1200 australians, altres van anar-hi d'altres llocs i 1500 d'Europa.

--13 – Això és una crítica personal. He participat en molts campionats i una de les preocupacions sol ser l'horari dels transports (bus, metro, tren...). Lyon va ser el millor o el pitjor exemple. Es pot arreglar això?.

-- Necessitem tenir l'Ajuntament dins l'organització per ajudar-nos en el transport. La ciutat d'Aarhus, oferirà bicicletes gratis durant la durada de la competició i garanteix el transport entre les dues seus. La ciutat coopera totalment. Lyon no ho va fer.

Només una estreta cooperació pot fer que els campionats tinguin èxit.

14—Un altre punt fluix i també una meva crítica personal és l'horari de competicions. Per exemple, a Gant i Budapest els atletes van acabar la seva participació, els 1000 m. de la prova combinada, a l'una de la matinada. Això va representar molts problemes en transports, menjars.... Creu que és pot millorar per pròximes edicions ?. Pensem en l'atleta..

-- Estic totalment d'acord en aquest punt. L'horari és el punt clau en tota organització. És important utilitzar totes les seus sense que hagi grans temps morts o instal·lacions lliures durant el dia. Després de les experiències que hem tingut en el passat, l'horari és millorable. Martin Roald Arboel és el responsable per Aarhus 2017. És una persona molt vàlida i treballa amb el LOC molt estretament.

Perth va ser per mi un gran exemple de fer les coses fàcils durant els dies de competició. Començaven a les 8 h. i finalitzaven a les 17 h. la majoria de dies i hi va haver dos dies lliures per fer altres activitats.

15 – Sr. President és el seu temps d'afegir o bé de rectificar alguna cosa d'aquesta entrevista.

--En el futur nosaltres esperem treballar estretament amb la Federació Europea (European Athletics) i poder compartir les experiències del nostre esport. Potser farem algun Campionat junts el 2018, estem treballant sobre això. La Governació de l'Esport és una altra part important, ja que hem de fer un esport més transparent i amb més serietat.

El 2017 l'EMA tindrà la propera Assemblea General hi haurà noves eleccions. Esperem que el Moviment Masters en Atletisme continuï. Moviment que seguirà sent positiu en els pròxims anys i qui sap si nosaltres ens poden trobar a Sabadell un dia.

--Gràcies per la seva col·laboració

Ricard Rof..

- Agraïm la col·laboració d'en Josep Mª Antentas en la traducció de l'article de l'anglès al català i d'en Jaume Ferret per haver-nos acompanyat en les respectives visites a Montcada (Ajuntament) i a Sabadell (Pista Coberta de Catalunya).

BONA COLLITA DE MEDALLES PELS ATLETES VETERANS DE LA JAS

CAMPIONAT D'EUROPA DE PROVES EN RUTA

La ciutat portuguesa de Vila Real de San Antonio (Algarve), ha estat l'escenari del Campionat d'Europa de veterans de proves en Ruta. Fins a Portugal s'hi ha desplaçat 3 atletes de la JAS i el resultat no podia haver estat millor, ja que tots 3 han tornat amb una medalla penjada al coll per haver estat campions d'Europa per equips. Concretament fou en el transcurs de la prova dels 30 kms marxa en Ruta, en la que José Manuel Gómez (2h41'15") i Antonio González (2h50'06") com a components de la selecció espanyola M35 s'han proclamat campions d'Europa, mentre que Manuel Vázquez (3h14'15") ha fet el mateix però com a component de la selecció estatal M55. Individualment, els resultats també són força espectaculars: González es proclama campió d'Europa de la seva categoria (M50), Gómez obté el tercer lloc (M35) i Vázquez el sisè (M55).

Campionat d'Espanya de proves combinades, Pentatló Llançaments i 10.000 m.

La ciutat castellana de Collado Villalba (Madrid), ha estat l'escenari del Campionat d'Espanya de veterans de proves combinades (decatló pels homes i heptatló per les dones), el pentatló de llançaments i els 10.000 metres llisos. Fins a aquesta ciutat de la Sierra s'hi ha desplaçat 7 atletes de la JAS i gairebé tots han tornat amb una medalla dins el sarró. Teresa Vegas (W60) es va proclamar campiona d'Espanya al guanyar la cursa dels 10.000 metres llisos (44'34"87).

Montse Paños (W50) fou sotscampiona del pentatló de llançaments (2.927 punts) a l'igual que Pili Camarasa (W55) en la mateixa prova (1.309p). Ricard Rof (M50) en el decatló (4.487 punts) i Josep Gabarró (M35) en el pentatló de llançaments (2.180p) foren tercers en les seves proves. L'altre representant local, Ferran Alonso (M45) fou 6è en el pentatló (2.308p). El pròxim mes, Elx acollirà el Campionat d'Espanya de tot el gruix de resta de proves.

Ricard Rof

Coordinador Ricard Rof

Consell de redacció Ricard Rof - Francesc Carrión

Fotos cedides per l'arxiu J.A.S.- J. Bussoms – F.Carrión – R.Rof

El butlletí està obert a la vostra col.laboració. Envieu-nos els vostres textos o fotografies per ser publicades.

La JAS també està present a la Viquipèdia / Wikipedia

Amb la col.laboració de:

Ajuntament
de Sabadell

